ville vi föreslå att göra en utfärd dit på måndag kväll för att njuta av vacker natur och deltaga i det missionssamkväm, som då kommer att anordnas.

Till vår årshögtid inbjuda vi inte bara våra Stockholmsvänner; även våra vänner utifrån landet hälsa vi hjärtligt välkomna till våra högtidsdagar både i Stockholm och Östertälje. Så ville vi också be, att våra missionsvänner ville innesluta denna vår årshögtid i sina förböner.

*

Från familjen Bohlin har anlänt ett telegram avsänt från Lanchow den 15 april, som meddelar: »Kerstin född, allt väl. Underrätta anhöriga.»

Vi gläds med våra vänner Edvin och Birgitta och tacka Gud för hans gåva till dem. Välsigne och bevare han deras barn.

Influtna missionsgåvor

Mars månad		*Januari—mars månader*	
1949	*1950*	*1949*	*1950*
15.338: 14	12.608: 84	36.991: 11[1]	29.189: 56

[1] Därav testamentsmedel 2.000: —

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1950

89901

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 6 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Juni 1950

Inför ett nytt trosprov

Breven därutifrån talar om ökade svårigheter. Missionärerna meddelar, att myndigheterna ej ännu givit definitivt svar på ansökningarna att få tillstånd resa västerut vare sig till mer avlägsna eller närmare belägna orter, men samtidigt låtit förstå, att det är föga troligt, att svaret skall bli jakande.

Våra modiga vittnen därute vägrar dock att ge upp hoppet. De manar tvärtom både sig själva och oss andra att i denna prövande situation visa uthållighet i bönen och öva oss i den svåra konsten att tro utan att se.

Så länge de våra därute står kvar på sin post, bidande Guds nådefulla ingripande, höves det Svenska Mongolmissionen att stödjande och uppmuntrande stå vid deras sida, väntande hjälpen från missionens Herre, all nåds Gud.

Inför årsmötet

Missionens uppgift i de yttersta tiderna

Av J. E. Lundahl.

Den allmänt aktade teologen och missionsmannen professor Adolf Kolmodin sysslade gärna i sitt tänkande och sin förkunnelse med de yttersta tingen. En bild som han gärna använde var om de ringar, som uppstå i en vattensamling, när man kastar en sten i densamma. Den första ringen omfattar blott stenens nedslag. Nästa ring går vidare och så undan för undan tills den sista ringen omsluter hela vattenytan. Så menade professorn att när det som Gud låter ske i världen — både i fråga om den yttre utvecklingen och missionens framryckning — omsluter icke blott en liten del utan det hela, då är historien fullbordad och Guds rike står för dörren.

Man må fråga om icke den tiden nu är inne. Allt vad som sker angår hela mänskligheten som aldrig förr. Det söker sig fram till varje land, varje folk. Flygmaskinerna, radion, atombomberna, den kommunistiska ideologien — är det någon människa eller någon trakt av jorden som i vår tid är oberörd av det ena eller det andra? Och om vi fråga oss huru långt »evangeliet om Riket» — enligt Jesu ord i Matt. 24: 14 — nått ut i världen, så kan man med bestämdhet säga — om vi taga Jesu ord bokstavligt och räkna med *folken såsom folk* — att om vi någonsin haft rätt att sätta missionens gärning i påtagligt sammanhang med Kristi återkomst, så är det i våra dagar. I ett för några år sedan utkommet missionshistoriskt arbete säger författaren, att intet hindrar oss från att antaga att evangelium »såsom ett vittnesbörd» numera praktiskt taget nått alla folk. Man må tänka på att många av de trakter, som nu äro stängda för budskapet, tidigare i historien nåtts av detsamma. Vi leva ju ock i ett skede, då under ett tiotal år ske förändringar, som förr krävde sekler.

För varje tänkande människa står det också klart, att om intet särskilt ingripande sker, stå vi snart inför den största katastrof, som någonsin träffat jorden och världen. Utplånandet av allt vad människa heter inom stora områden ter sig icke längre såsom någon omöjlighet. Förstörelsen av all kultur, industri, konst och vetenskap ligger inom räckhåll. Stora delar av den odlade jorden hotas att förbrännas och odugliggöras. Det ligger

i sakens natur, att det rådande tillståndet icke kan fortsätta lång tid framåt.

Å andra sidan kan man väl säga, att om ondskan miste sitt välde, ha möjligheterna för ett mänsklighetens lyckorike aldrig varit så stora som nu. Kunde de uppfinningar, som nu till så övervägande del få tjäna till att förbereda mänsklighetens fördärv, i stället bli använda i det godas tjänst och till mänsklighetens fromma, skulle detta innebära en revolution utan like till godo för allt skapat. Vilket tillstånd av välmåga, av hälsa, av glädje, av fulländning skulle icke komma till stånd på jorden!

Det uppdrag Jesus gav sina lärjungar att göra folken till hans lärjungar är något som måste slutföras »intill tidens ände». När evangelium är predikat till ett vittnesbörd för folken, kommer »änden» (Matt. 24: 14). Världsmissionen är Jesu allt överskyggande uppdrag under den nuvarande tidsåldern. Arbetet har två sidor. Den ena sidan kan kallas häroldsarbetet: att förkunna Konungens ankomst och Rikets upprättande. »Himmelriket är nära! Bättren eder och tron evangelium!» Den andra sidan är så att säga ett förberedande stabiliseringsarbete. Överallt där vittnesbördet mottages och slår rot i trogna hjärtan bildas sammanslutningar av dem som tro, kristna församlingar. De som mottaga vittnesbördet bliva Rikets barn. De danas efter dess natur och genomsyras av dess principer. Man kunde på modernt språk kalla detta gruppdanande för »cellbildning». Inom dessa församlingsceller försiggår ett ständigt arbete, en ständig dugliggörelse för att de, när dagen är inne, skola framträda överallt på jorden såsom rikets representanter och föra dess talan.

När Konungen kommer och upprättar Riket, inträder det andra stora skedet i den kristna missionens historia. Då blir uppgiften att lägga folken såsom folk under Konungens spira. Då gäller det hela samlivet, politiken, de mellanfolkliga förhållandena, rättsnormerna o. s. v. »Människornas riken skola bliva Guds rike.» Bibeln har mycket att säga om dessa händelser. Det kommer en tidsålder, då »rättfärdighet skall övertäcka jorden likasom havsdjupet är fyllt av vatten», då Kristus skall »döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk», då »svärden skola smidas till plogbillar och spjuten till vingårdsknivar» och då »ingen mer skall lära sig kriga».

Den nya världsregeringen börjar med Konungens ankomst. Sedan måste han »regera till dess han lagt alla sina fiender under sina fötter». Han skall fullkomligt genomföra det uppdrag han mottagit av sin Fader. »Alla knän skola böjas i hans namn och alla tungor skola bekänna att han är Herre.» Vad som sedan

följer är framställt i 1 Kor. 15:28, där det heter: »Sedan allt blivit Sonen underlagt, då skall ock Sonen själv giva sig under den som har lagt allt under honom. Och så skall Gud bliva allt i alla.»

Missionen har sin utomordentliga betydelse i detta sammanhang. Hela dess uppgift samlar sig såsom i en spets: evangeliets förkunnande såsom förberedelse för Rikets upprättande. Här har också Mongolmissionen sin stora kallelse och sin insats att göra. Ett starkare missionsmotiv kan icke givas. Herrens återkomst och sambandet mellan denna händelse och missionens gärning bör som intet annat mana oss till trohet i vår uppgift.

När vi nu åter samlas till rådslag och bön för Svenska Mongolmissionen må denna sanning stå levande för våra hjärtan.

Ett och annat om Svenska Mongolmissionens styrelse

Några anteckningar från gammal och ny tid

Från en styrelsemedlem, som i mer än tre årtionden tillhört Svenska Mongolmissionens styrelse, har Ljusglimtar på begäran mottagit följande minnesanteckningar:

Svenska Mongolmissionens förste ordförande var, som bekant, prins Oscar Bernadotte. Det var ej blott vid denna sekelskiftets tid, som prins Bernadotte med varmt intresse sökte främja denna missionstegs uppodling och besående, utan under alla de följande årtiondena, då andra personer intagit ordförandeposten, har han städse med levande intresse följt verksamhetens utveckling och på olika sätt givit den sitt stöd.

En av dem som tillhörde förgrundsgestalterna under Svenska Mongolmissionens genombrottsår, var grosshandlare J. W. Wallin, den kände grundaren av Betesdakyrkan i Stockholm, där missionen alltsedan sin uppkomst städse hållit till med sina möten. Wallin stod från början — det var år 1897 Svenska Mongolmissionen kom till — ända till sin död som en initiativrik och trosfrimodig stödjare av denna mission, särskilt i kritiska situationer en orubblig kämpe för dess mer än en gång hotade fortbestånd. En lång rad missionsvänner har sedermera gjort vackra insatser i detta verk. Man erinre blott om namn som Fritz Peterson, Hanna Lindmark, Lisa Lodin, Margit Stenberg — alla i välsignelserik tjänst. Främst i raden bland mongolvänner står dock den, som gav upphovet till hela missionen — eldsjälen, det brinnande, flammande vittnet, Fredrik Franson, som vid ett kort besök i Mongoliet djupt gripits av det hopplösa i detta religiöst kännande, men helt okunniga folks hemska öde och som efter hemkomsten talade lågande ord om vår plikt att sända detta försummade, lidande folk evangelium.

Sedan min syster Gerda Ollén första gången år 1912 gick ut som missionär till »stäppernas folk», har jag så gott som oavbrutet tillhört Svenska Mongolmissionens styrelse. Från de år, då fröken Anna Roos, som bekant en av de ledande inom Sveriges K.F.U.K., jämväl var Svenska Mongolmissionens ordförande, bevarar jag många minnen av denna sällsynt fina, Guds rikssak helt hängivna kvinnas kloka och outtröttliga ledning av detta missionsarbete. Vid sin död 1927 efterträddes hon som ordförande av vännen och kamraten fröken Agnes Jacobson, som med sin mer praktiska läggning tog flere initiativ av betydelse för missionen. Många gånger möttes hennes ansträngningar dock av hårda bakslag. Särskilt gällde detta utsändandet av missionsarbetare, som ej var utrustade för den krävande uppgiften. Jag minns t. ex. en gång, då en ung prästman med hustru och tre barn under stora förhoppningar sändes ut till fältet, men på grund av ohälsa och oförmåga att finna sig i de krävande förhållandena där ute på de öde, isande vidderna efter kort tid måste vända åter till hemlandet. Andra liknande erfarenheter fick vi uppleva flere. När fröken Jacobson lämnade ordförandeskapet, anförtroddes det då tunga och bekymmersfyllda uppdraget åt pastor Johan Hagner. Under hans kraftfulla och insiktsrika ledning inträdde efter hand en ljusning i läget. Denna stabilisering av missionens ställning fortgick under de båda efterföljande ordförandena, major S. Sundquist och redaktör J. E. Lundahl. Något som särskilt glatt styrelsen har varit den aldrig svikande kärlek och offervilja, som av missionsvännerna i skilda bygder visats Svenska Mongolmissionens sak. Denna hängivenhet för uppgiften har gjort styrelsens arbete lätt.

När jag och min hustru sommaren 1937 var på hemväg efter vår resa till Kina, Japan och Mongoliet, mottog vi de första underrättelserna om Japans hänsynslösa överfall på det fredliga och idoga Kina. Härmed inleddes en period av stora svårigheter för Mongolmissionen, svårigheter, som till sist lett till att de

PRINS OSCAR BERNADOTTE

GROSSHANDL. J. W. WALLIN

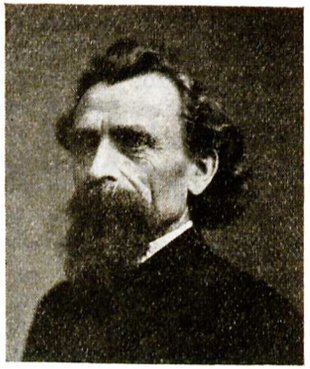

MISSIONÄR F. FRANSSON

FRÖKEN ANNA ROOS

FRÖKEN AGNES JACOBSEN

Några av Sv. Mongolmissionens grundare

JAKOB LUNDAHL
Ordförande

JOEL LINDBLOM
Vice ordförande

MAGNUS HAVERMARK
Missionsföreståndare

Fröken SIGRID SANDQUIST
Kassaförvaltare

N. P. OLLÉN

JOEL ERIKSSON

JOH. HAGNER

K. NILENIUS

Fru EVA OLLÉN

FRANK MANGS

ANDERS FROSTENSON

G. ENOCSON

HARRY GENBORG

Fru MOLLY DAHLBERG

Fröken EDIT LARSSON

Sv. Mongolmissionens nuvarande styrelse

små kristna församlingarna i Chaharprovinsen fullständigt isolerats, så att vi på länge ej haft några direkta förbindelser med dessa våra vänner. Med iver väntar styrelsen och missionsvännerna att få mottaga några livstecken och några underrättelser från dem. Samtidigt synes våra fem modiga och kära sändebud i nordvästra Kina åtminstone tills vidare vara innestängda i Lanchow. Vår sjätte missionär därute, fröken Gerda Ollén, är, när detta skrives, på väg hem från Hongkong. Hennes vikande krafter har ej tillåtit henne att, som hon velat, ta del i det allra sista slututförandet av bibelrevideringen.

De är klart, att de onaturliga förhållanden, som under de sista tio, tolv åren rått i världen och på vårt missionsfält, framkallat ständiga bekymmer och problem för styrelsen och för de hemmavarande missionärerna. En ljusning är det, att de två unga missionärerna Eric Almefors och Birger Dahlström i sommar skall utresa till Hongkong för att där till en början studera det mongoliska språket under mongolerna Erintjin Dortjis och Mattais ledning. Men hur länge skall de övriga hemmavarande missionärerna, liksom Folke och Margith Persson i Amerika, vara avstängda från utresa och direkt missionsarbete? För dessa sex missionärer, som alltfort känna Guds kallelse till fortsatt arbete i Mongoliet — sjuksköterskan fröken Sigrid Jonsson har ju ännu ej sett fältet, ehuru också hon är avskild för uppgiften — men av förhållandena alltjämt hindras att resa ut, är ställningen särskilt påfrestande. Det enda vi i styrelsen liksom dessa missionärer har att göra är att ropa till Gud om hans klarhet över framtidsvägen. Tills denna klarhet vunnits måste vi bida.

Styrelsens sammanträden, som i regel hålles å expeditionen, är genomgående väl besökta. Ett par tre av medlemmarna kan på grund av avlägsen hemort eller ständiga resor mer sällan deltaga i överläggningarna. Men flertalet är regelbundet närvarande. Sammanträdena inledes med bibelläsning och bön av ordföranden, och stämningen präglas av varm andlig gemenskap och en trots allt förtröstansfull hoppfullhet för framtiden.

N. P. O.

Årsrapport från Svenska Mongolmissionens styrelse

«Gud har i rikt mått fyllt vår missions behov»

»Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud.»

Psalm 46: 11.

Inför denna maning från missionens Herre har vår mission mer än en gång rannsakande ställts under år 1949. Detta år såväl som det närmast föregående har varit på många sätt en prövningens tid. För några år sedan, medan vi hade kvar våra fasta stationer på det gamla fältet, skrev våra missionärer om sina farhågor för att bli alltför strängt knutna till missionsstationerna. Vi borde ta i övervägande möjligheten av ambulerande missionsstationer, menade de. Denna sak blev säkerligen också föremål för bön bland många av oss. Vårt mål har ju alltid varit att nå så vitt som möjligt bland mongolerna med vår förkunnelse. När det gäller att ambulera, så ha vi fått tillfälle därtill mer än vi kanske önskat, men när det gäller att nå mongolerna med evangelium, måste vi med sorg säga, att vi inte alls nått dit vi hoppats. Vi ha känt, att händelsernas utveckling i Kina under det gångna året än mer stängt vägen för evangelium till mongolerna. Med tacksamhet till Gud få vi dock erinra om huru han mitt under krig och svåra oroligheter givit våra missionärer tillfällen att göra Kristi namn känt.

Vid 1949 års början var missionärerna kvar vid den tillfälliga missionsstationen Må Mingan, dit de på grund av kriget på vårt gamla fält i Chahar dragit sig undan. Att mitt under pågående krig öppna en ny missionsstation var förenat med stora svårigheter och stora kostnader. Svårigheterna växte så att det till sist visade sig omöjligt att fortsätta arbetet i Må Mingan. Det gick nämligen varken att få upp penningmedel eller livsförnödenheter. Missionärerna beslöto därför att ännu en gång dra sig undan längre västerut.

Såväl missionärerna själva som vi här hemma stodo frågande inför dessa händelser. Var då den korta, löftesrika missionsepoken vintern 1948—1949 alldeles meningslös? Vid ett flyktigt bedömande kunde det tyckas så, men om vi närmare betrakta vad missionärerna där fingo se och vara med om, kunna vi även där se en gudomlig ledning. Några gripande berättelser av missionärerna från tiden i Må Mingan vittna härom. Så heter det

i ett brev: »Veckan innan vi skulle resa hem, kom en herdepojke från närmaste hövding till oss. Han hade huvudet på skaft och de mest glitterspelande ögon man kan tänka sig. Sharr Nochai — Gula hunden — var hans namn. Han sa: »Jag har aldrig varit hos er förr och aldrig suttit på något möte, men folk säger . . .» »Vad säger folk?» »Jo, folk säger, att ni predikar, att om man tror på Jesus, kommer man till himlen; om inte går man till mörkret.» En våg av glädje strömmade till mitt hjärta. Så var då inte Jesusnamnet nämnt förgäves där i dödens land, när en fattig herdepojke i andra hand hört och fattat så mycket av budskapet. En annan man, som kom på besök, sa: »Du gav mig två Jesusböcker i vårt nyår, minns du det? Jag har läst dem båda, och jag vet nu, att Jesus är den ende Guden, hans lära är god. Det är alldeles sant», sa han, och vände sig till de andra i tältet, »Jesus är den ende Guden. Jag kommer i morgon efter en bok till.» Han kom. Då bad han om papper och penna, och så skrev han: »Mitt namn Djamså, 28 år, min hustru är Ortentjå, 22 år, min son Sain Tjåktå, 2 år, min dotter Bol, 3 år, min andra dotter Sockor Togga 6 år, min boplats Chonghai, min provins Må Mingan.» Sen frågade han: »Vet du, varför jag skrivit detta? Jo, jag vill, att ni var dag skall överlämna oss åt Jesusguden. Nu reser ni långt härifrån, och jag vill tro på Jesus. Glöm inte att bedja för oss.» Jag klistrade in hans papper i min bibel för att inte glömma honom. Vår största glädje i Må Mingan var i alla fall Namkarasji. Han var en studerad mongol. Han hade gått i skola i flera år både i Kina och Japan. Han hade läst olika religionsurkunder. Han hade också läst Marx skrifter, men ingenting han hade läst hade kunnat tillfredsställa honom. Han sade: »Här har jag funnit ljus i mörkret, Jesus passar för mig.» Han förvånade sig över den kärlekens omsorg, som han och de andra sjuka var föremål för. »Jag vet, att läkare tar betalt, om de bara tittar på en människa. Deras tid är så dyrbar. Men ni, ni vårdar oss på alla sätt, och vi betalar bara lite för injektionerna, men jag förstår, att det är för att ni är Jesu tjänare. När jag ser, hur obekvämt ni lever, ni som kommer från ett så fint land, hur ni tröttar ut er, utan att mitt folk begriper, vad ni gör för dem, så vet jag, att ni aldrig skulle ha orkat komma hit, om inte Jesus skickat er.» Aldrig förr har jag hört en mongol tala så. Han blev som vår käre, gode vän, och det var med stor saknad som vi skildes från honom. Han gick hem med ett fast beslut att följa Jesus, att dagligen läsa Guds ord och bedja.

Ja, så fingo våra missionärer se små glimtar av ljusets seger

mitt i mörkret. Vi tro, att även den korta missionsepoken i Må Mingan fått tjäna Guds planer och varit av evighetsbetydelse.

Efter evakueringen av Må Mingan drogo missionärerna västerut och bosatte sig tillfälligt i Lanchow, huvudstaden i Kansu. Därifrån ha de gjort flera undersökningsresor bland mongolerna i det s. k. Kukunorlandet. Efter den kommunistiska ockupationen har missionärernas rörelsefrihet varit mycket begränsad. De ha gjort försök att komma ut bland mongolerna för att ta upp arbetet på det nya tilltänkta arbetsfältet. Ännu ha de dock inte lyckats att få resetillstånd eller pass för att vistas och arbeta bland mongolerna. Fortfarande äro de därför hänvisade till att stanna kvar i staden Lanchow. De senast utkomna Edvin och Birgitta Bohlin, Anna Lisa Thorsell och Paul Eriksson studerar fortfarande mongoliska för en mongolisk lärare. Därjämte studerar både de och Elsa Bengtsson även kinesiska språket. De försöker också att samla de mongoler, som de nå i Lanchow till möten. Dessutom deltaga de i arbetet bland kineserna. Våra missionärer ha fått bygga ett litet hus till bostad på en gård, som äges av ett par kristna kineser som där bedriver kvarn- och verkstadsrörelse. Dessa kristna industrimän äro mycket verksamma i evangeliskt arbete. Dagligen hålles morgonandakt för de anställda och flera gånger i veckan offentliga möten. Våra missionärer ha därför rika tillfällen att deltaga i evangeliskt arbete.

Gerda Ollén flyttade vid ockupationen av Kansu till Hongkong med sitt revideringsarbete. Där har hon tillsammans med missionär Gunzel från Evangeliska alliansmissionen i Amerika jämte två mongoler hållit på med slutgranskningen av det reviderade Nya Testamentet.

Missionärerna Folke och Margith Persson ha för studier vistats i Amerika. De hade planerat att från Amerika fortsätta till Kina och Mongoliet. Krigstillståndet i Kina har emellertid hittills omöjliggjort deras utresa dit. De övriga hemmavarande missionärerna, såväl de äldre, som äro färdiga att resa ut igen, som de nya, som skola resa ut för första gången, ha av oroligheterna i Kina hindrats att resa.

I hemarbetet har under året vissa ändringar gjorts. Missionssekreterare Havermark har för den närmaste tiden kallats till missionsföreståndare, och till missionssekreterare har valts missionär P. G. Svensson. Fru Signe Havermark har lämnat bokföringsarbetet och ägnar sig nu åt arbetet i de syförenings- och missionskretsar i Stockholm med omnejd, som äro anslutna till vår mission. Arbetet med bokföringen har övertagits av missionssekreterare Svensson. I arbetet på expeditionen biträder

fortfarande fröken Gerda Jonner. I expeditionsarbetet har också under väntan på utresa missionär Eric Almefors under vissa perioder deltagit.

Missionär Almefors har också gjort flera missionsresor och besökt missionens vänner ute i landet. Av de två andra nya missionärerna Birger Dahlström och Sigrid Jonsson har den förstnämnda under väntetiden ägnat sig åt evangeliskt arbete; syster Sigrid ägnar sig fortfarande åt sjukvård. Missionär Vivan Almqvist har också under en del av året arbetat i sjukvård. Dessutom har hon gjort en del missionsresor. Missionär Frideborg Svensson har måst ägna största delen av året åt vården av sina föräldrar, som båda varit sjuka och under året avlidit; för övrigt har hon deltagit i arbetet på expeditionen. Missionär Elsa Skallsjö som planerat utresa har under väntetiden besökt missionsvännerna i olika delar av landet. Missionär Joel Erikssons hälsotillstånd har glädjande nog förbättrats, men han måste fortfarande vara mycket försiktig och har därför ännu inte kunnat göra några missionsresor. Syster Dagny Hansen har också varit klen, men har dock kunnat deltaga i arbetet genom en del missionsföredrag och besök bland missionsvännerna.

Även om prövningarna varit många och stora under detta år för vår mission har sålunda dock Gud sett till sitt verk och hållit det uppe.

Från våra trogna och uppoffrande missionsvänner ha vi även under detta år mött mycket av trofast missionskärlek och stort intresse för det verk, som Gud lagt på våra hjärtan. Av kassatablån och revisionsberättelsen framgår, att Gud i sin nåd och trofasthet i rikt mått fyllt vår missions behov. Vi vänta dock, att vi i rikare och fullare mått skola få se uppfyllas sista delen av det ovan anförda bibelordet: »Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud, Hög varder jag bland hedningarna, hög på jorden.»

Svenska Mongolmissionens styrelse

gm *M. Havermark.*

1949: inkomsterna ökade med nära 14.000

Revisionsberättelse

Undertecknade, utsedda att granska Svenska Mongolmissionens räkenskaper för år 1949, får efter fullgjort uppdrag avgiva följande berättelse:

Av sammandraget över inkomster och utgifter synes, att gåvor och kollekter uppgått till kr. 129.252:65 jämte kr. 36.281:77 till missionärers underhåll, tillsammans kr. 165.534:42, vilket betyder en ökning i jämförelse med föregående år av kr. 13.833:69. På grund av de oroliga förhållandena i Mongoliet och Kina och därmed sammanhängande valutasvårigheter och prisstegringar har utgifterna för missionärers underhåll och för missionsfältet stigit med 8.555:18.

Då man med all rätt kan säga, att missionen i fjärran Östern för närvarande genomgår en kris, där det ej blott gäller missionsarbetarnas utan även de hemmavarande missionsvännernas uthållighet, vilja vi uppmana alla våra vänner och gynnare att ej förtröttas i bön och offervilja. »Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet och tro.»

Räkenskaperna befinner sig i god ordning och är siffergranskade av undertecknad Sundin. Även har vi kontrollerat, att de bokförda tillgodohavandena i bank, postgiro och värdepapper är riktiga. Vi tillstyrker, att styrelsen beviljas full och tacksam ansvarsfrihet för 1949 års förvaltning.

Stockholm den 5 maj 1950.

E. Alfred Jansson *Ernst Rathsman* *Lydia Sundin,*
Siffergranskare.

Räkenskapssammandrag för år 1949

Inkomster.

Gåvor utan uppgivet ändamål	129.252 : 65	
Missionärers underhåll	36.281 : 77	
Överskott å skrifter	27 : 07	
Räntor	3.068 : 37	168.629 : 86
Inkommet till infödda medarbetare	128 : —	
» » nödhjälpsmedel	530 : 10	
» » jubileumsgåvor	13 : —	
» » ny bil	11.393 : 26	12.064 : 36
		180.694 : 22

Utgifter.

Missionärers underhåll och utgifter på missionsfältet	123.564 : 03	
Expedition och hemarbete	25.604 : 24	
Ljusglimtar från Mongoliet	4.070 : 88	
Missionsresor i hemlandet	1.857 : 47	
Pensioners konto	8.632 : —	
Omkostnader för fastighet	842 : 38	164.571 : —
Fonderade medel:		
Infödda medarbetare	128 : —	
Nödhjälpsmedel	530 : 10	
Jubileumsgåvor	13 : —	
Ny bil	11.393 : 26	12.064 : 36
Inkomster utöver utgifter		4.058 : 86
		180.694 : 22

Ställning vid årets början och slut

Tillgångar.

	1/1 1949	31/12 1949
Stationerna i Mongoliet	3 : —	3 : —
Skrifter	2.030 : —	1.268 : 75
Värdepapper	47.240 : —	47.290 : —
Studielån till missionärskandidater	1.500 : —	1.500 : —
Fordringar av diverse personer	10.787 : 94	10.126 : 32
I bank, kassa och postgiro	63.134 : 40	41.496 : 05
Fastighet		40.750 : —
	124.695 : 34	142.434 : 12

Fonderade medel och kapitalbehållning.

	1/1 1949	31/12 1949
Nödhjälpsmedel	3.882 : 32	4.412 : 42
För verksamheten i Mongoliet	4.205 : 50	4.168 : 50
För ny bil	975 : 75	12.369 : 01
Jubileumsgåvor	52.660 : 60	52.823 : 60
För missionärer innestående medel	1.151 : 57	2.292 : 95
Inteckning i fastighet		20.489 : 18
Ej utsända remissor	20.000 : —	
Behållning	41.819 : 60	45.878 : 46
	124.695 : 34	142.434 : 12

Just i pressläggningsögonblicket

har till Stockholm anlänt S.A.S-planet från Bangkok via Calcutta, Rom, Frankfurt och Köpenhamn. Med planet medföljde vår missionär Gerda Ollén, visserligen klen till hälsan men vid mycket gott mod. Hon hälsades välkommen till fosterlandet av en skara missionsvänner däribland samtliga missionens ledande funktionärer.

»Det mörknar över nejden»

»Det gäller att tro utan att se»

Av missionär Edvin Bohlin.

Lanchow 27 mars 1950.

Hjärtligt tack för brev och för de penningmedel Ni sänt och som jag fått upp från Shanghai. Jag är också så glad över att vår nyinköpta bil är betald.

Vi har berett oss för utresa härifrån till trakter där mongoler bo. Med hjälp av pressenningar och järnbågar har vi kunnat ordna med tak över vår lastbil, vilket ju är nödvändigt, då den samtidigt skall tjänstgöra som personbil. Dessutom har vi låtit göra två tält för resor i Mongoliet.

Nu några ord om dagens situation. Vi har väntat en ljusning, men i stället ser det ut att mörkna. Skuggorna lägrar sig över nejden.

Om vår undersökningsresa till Hwangyuan, de svenska pingstmissionärernas förra plats, har jag redan skrivit. Efteråt förordade jag, att vi skulle lägga in ansökan om att få komma till denna närbelägna ort, men på annat håll önskade man komma längre västerut till Tsaidamfältet. En ansökan härom blev emellertid avslagen, och när vi nu sökt komma till missionär Nordmarks gamla stad, har vi till dato ej fått något svar. I förra veckan var missionär Williams och jag till passkontoret och hörde efter om våra pass. Det slutgiltiga svaret skulle komma från regeringen i Sining, huvudstaden i Chinghai-provinsen; det hade ej kommit än, men personligen trodde vederbörande i Lanchow ej, att det var mycket hopp. Dock, än så länge lever hoppet i våra hjärtan, ty Sining har, som sagt, ej svarat än. Men det ser ut, som om de från högre ort fått nya instruktioner angående utlänningarna.

Anders Marthinson har försökt få resa till en plats, där han och Paul Eriksson var i fjol för att sprida biblar, men han har fått avslag. Från en av de svenska missionärerna i Tientsin har jag fått ett brev, som meddelar, att de ej ens får tillstånd att resa fram och åter till det närbelägna Peking.

Hur skall vår missions framtid bli? Jag är faktiskt lite orolig för läget, om det ej skulle bli möjligt för oss att komma iväg utan vi skulle bli sittande här. Alltsedan vi kom ut, har det varit vår bön, vårt dagliga böneämne, att Gud skulle låta oss komma till vår kallelses folk.

Missionsvännernas tålamod och förtröstan sättes på hårda prov i dessa för missionen så kritiska tider. Må Gud utgjuta en bönens och uthållighetens ande över vår mission och dess vänkrets! Det gäller i våra dagar att tro utan att se. Vi skall meddela Er, när vi fått slutgiltigt svar.

Kan vi ej komma iväg, så måste vi på något sätt söka ordna med bostadsfrågan här. Vi bor nämligen alldeles för trångt här. Vad vi inte kan få plats med i rummen, har vi lagrat på lastbilen ute på gården. Det får vi rådgöra om och försöka reda ut, när vi får reda på om vi kan resa eller ej.

Många hälsning till alla vänner.

Tillgivne
E—n B—n.

Strängare förhållningsregler från Lanchow

»Det ser ut, som om vi fastnat här nu»

Av missionär Elsa Bengtsson.

Lanchow 29 mars 1950.

»I det djupa, i det höga
råder en osynlig hand,
och ett aldrig slutet öga
vakar över minsta grand.»

Varmt tack för brev av den 18 december! Breven hemifrån är särskilt efterlängtade och välkomna i dessa tider. Det vore mycket svårt, om den förbindelsen skulle brytas.

Det är inga glada nyheter, som jag har att berätta. Det ser ut som om vi fastnat här nu. Här har plötsligt blivit förändring. Förut fick vi alla resa, hur vi ville, nu får ingen göra ens den minsta resa. Detta förhållande har ju varit rådande på andra orter tidigare. Nu har vi kommit i samma svårighet.

Att vi i början fick resa var en angenäm överraskning för de flesta av oss. Gerda Ollén och jag och flere med oss trodde, att där man inte var, när förändringen ägde rum, dit kunde man inte

komma sedan. När detta inte slog in här, blev det nästan en naturlig sak, att vi skulle ha denna förmån, och vi har tackat Gud, att vi fick komma till en sådan landsända. Detta har emellertid inte gjort oss vårdslösa. Så snart vi kunde efter jul, reste vi upp till missionär Nordmarks förra stad för att hyra lokaler där. Den resan blev på visst sätt ett misslyckande, och ytligt betraktat kan den sägas vara skuld till den belägenhet, i vilken vi nu befinner oss.

Som Ni antagligen vet, fick vi inte stanna i stan mer än en natt, då vårt pass räknades som ogiltigt, eftersom det var utfärdat här. Vi blev tvungna att fara tillbaka till huvudstaden i landskapet för att där få ny tillåtelse. Där möttes vi av mycket stor vänlighet. De sade oss att de lika gärna gåve oss pass för det där avlägsna området, som vi besökte i somras. Vi träffade också en mongolpräst därifrån, som sade oss, att där var alledes lugnt. På grund av detta tyckte somliga av oss, att vi inte skulle tänka på Nordmarks trakter, särskilt som ändå Mac Gilvary skulle slå sig ner där, utan i stället söka komma fram till detta avlägsna område. Så fort vi kom tillbaka hit, lade vi också in ansökan därom. I mitten av februari, knappt fjorton dagar därefter, fick vi det svaret, att de tillrådde oss att vänta en tid, eftersom trakten så nyligen blivit befriad. Svaret ansågs mycket hoppfullt.

Omkring den 16 febr. lade Mac Gilvary in sin ansökan att få flytta till Nordmarks plats. Han hade löfte att bo i ett hus, som tillhör Mr Plymejer, en amerikansk pingstmissionär, som rest hem. Den 7 mars, tre veckor senare, fick han jakande svar, och så flyttade de den 18 mars.

Den 9 mars lade vi in vår andra ansökan. Det var tre veckor efter det vi fått veta, att vi borde vänta, innan vi kunde tänka på att få fara. Vi erkände nu i vår skrivelse mottagandet av deras svar och meddelade, att eftersom det inte ansågs rådligt att nu fara så långt bort, så böjde vi oss under deras vilja och anhöll i stället, att vi måtte få gå upp och upptaga Nordmarks arbete. Fjorton dagar senare gjorde vi en ny förfrågan och fick till svar, att de ännu inte hört något från den plats, dit vi ämnade oss, men de tillade: »Det är nog inte mycket hopp.»

Vi ville inte tro det, eftersom det inte var en vecka sen Mac Gilvary rest, men det har visat sig, att under denna mellantid nya förhållningsregler kommit. Mr Street i Kina Inlandsmissionen, som ansökt om att få göra en kort resa inom landskapet, fick nej. Samtidigt kom två missionärsfamiljer ner från de trakter, dit vi ämnade oss, och när myndigheterna här fick höra det,

Missionärernas hus i Lanchow

sade de: »Hur har de kunnat komma? Har inte vårt folk däruppe hört, vad vi sagt?» I och med detta blev det alldeles klart, att vi nu kommit in under regler, som gäller hela landet. För Mac Gilvary kommer det antagligen att betyda, att de inte kan komma ut på resor, utan att de får nöja sig med att ta emot dem av mongolerna, som kommer in till stan.

Av vad jag nu skrivit förstår Ni, att här är rum för självförebråelser. Hade vi genast bara ansökt om att få komma till Nordmarks plats, så hade vi antagligen varit där nu. Men vi måste få tro, att Gud var med också i detta, eller också att han har makt att undanröja skadan, om det var fel; annars orkar man inte hålla på. Å andra sidan om det blivit så, att vi andra kommit upp, så hade inte Bohlins kunnat komma efter, och det hade varit bra tråkigt att inte få vara uppe alla, på samma gång som det inneburit vissa svårigheter för de inföddas skull, om vi tre ogifta blivit en grupp för oss.

Mongolmissionen har ju alltid förstått betydelsen av att missionärerna lever uppe bland folket, och detta har också varit vårt mål. Vi har bedit därom och arbetat för att detta skulle bliva oss beskärt. Att bo i kinesstad såg vi som en nödfallsåtgärd, som vi ville gå in under, tills vi skulle få möjlighet att komma ut bland folket. Det skulle heller inte varit riktigt, att både Mac Gilvary och vi bott på samma plats. För en kort tid, under nu-

varande förhållanden, hade det dock kunnat försvaras i synnerhet som de förra inte är inne i språket och är alldeles oerfarna. Det hade också avgjort varit att föredraga framför vår nuvarande uppehållsort.

Det kan tyckas underligt, att all mongolmission ska koncentreras i väster, när hela öster är tomt på missionärer. Själv drages jag åt öster — naturligtvis! Vi i Mongolmissionen passar bättre österut, där vi har att göra med oblandad befolkning. Detta andra område är förvirrande med sina fyra folkgrupper, där vår grupp är minoritet. Men där är dock tillräckligt med mongoler för att rättfärdiga en hel del missionärers uppehåll därstädes. Huvudsaken är dock icke, att vi kommer dit vi anser vara rätta platsen, utan att försöka förstå Herrens ledning, så att vi är, där han behöver oss.

Avslaget skulle göra oss förtvivlade, om vi inte trodde och vore förvissade om att Herren har sin hand med i allt detta och att våra omöjligheter är hans möjligheter. Det är vår sak att ödmjukt vänta inför honom. »Själv visste han, vad han ämnade göra», heter det ju. Det gör oss nästan mest ont att tänka på den besvikelse det kommer att bli för Er därhemma.

Det är en mörk tid för Viddernas folk. De behöver mer än någonsin sina vänners uthålliga hjälp. Det är tungt att tänka på, att det inte finns en kraftig mongolförsamling, som ensam kan fortsätta verket. De unga, som med förakt vänder det gamla ryggen, har ingenting att vända sig till, som är bättre. Vi har nyss haft ett exempel på detta. Jag kan inte tänka mig ett folk i sorgligare belägenhet än vårt. Och jag kan inte hjälpa, att jag känner, som om kristenheten försummat sin plikt i detta hänseende. För oss, som nu fått detta folk lagt på våra hjärtan, gäller det att vara trogna. Nu har vi förmånen att »stå om natten i Herrens hus» (Ps. 134:1). Vi får så många dyrbara ord, som styrker oss. En dag var det Rom. 4:18, där det heter om Abraham, att »där ingen förhoppning fanns, hoppades han *ändå* och trodde». En annan dag var det Ps. 60:11 med efterföljande verser. Våra förhoppningar står till Herren.

Jag skrev i november ett brev till Ljusglimtar om en mongolpräst, Batto, som på genomresa besökte oss (detta brev har tyvärr ej kommit fram — *Red.*). Han bad om vår förbön, ty han ville bli en kristen. En annan präst, som kom på resa i motsatt riktning, berättade: »Batto har kommit till missionär Bobergs landskap. Han säger, att han inte längre kan förmå sig att läsa böner i tälten, som han brukade.» Detta var ett glädjebud, som vi tackar Herren för. Han var verkligen en sökande själ, och

det faktum, att han inte längre läser böneramsor, vittnar om att han löses från det gamla.

Det är många frågor, som rör sig i själarna denna tid. Efter mötet förra söndagen kom två med sina frågor. Bl. a. sades: »Utvecklingsläran stämmer inte med bibeln. Vad ska man tro? Hur kan man veta, att den moderna undervisningen att Gud inte finns är osanning? Hur kommer det till att Jesus gav sitt liv för människorna? Mänsklighetens historia visar, att sådant icke är vanligt.»

Nej, det är inte vanligt. Men han offrade sig själv. En dag skall det till fullo bli klart för all världen, att »offer är vägen till seger».

Eder *Elsa B-n.*

Meddelanden

Gerda Ollén skrev i brev från Hongkong av den 15 april 1950:

»Breven från Lanchow säga, att myndigheterna i fråga om resetillstånd förklara, att 'de inte trodde, det skulle gå'.

Vi behöver tydligen bedja mer och förtrösta mer — tro och vänta efter Guds ingripande mer än förut. Det ser ut som om det vore någon förändring i politiken över hela landet — om tillfällig eller ej vet ingen. Just när jag skriver detta, kommer ett nytt brev: myndigheterna är ovilliga att medge resetillstånd. Kära, kära vänner, vi får inte låta oss nedslås av detta. Gud är ännu vår hjälp och vår tillflykt. Må vi förtrösta, förbida och lova honom. Han har sina planer, och vi lita på honom.»

*

Missionär Paul Eriksson skriver från Lanchow den 17 april:

»En uppmuntrande nyhet är, att en av kinamissionärerna har fått tillstånd att med sina och andras barn fara ned till skolan i Kuling. Vi vill ta det som ett löfte att också vi ska få gå. Vi har målat bilen, och då vi ha den helt klar, ska vi söka pass igen. Bed att vägen upp till mongolerna må öppnas. Det sägs att Chinghai-provinsen nu är nästan rensad från rövare. Gud give att det må betyda, att vi snart får gå upp.»

*

Svenska Mongolmissionens syföreningars försäljning i Stockholm den 27 april blev mycket lyckad. Goda möten höllos under medverkan av missionsföreståndare N. Dahlberg, varjämte fru

Ester Berggren förhöjde stämningen med sång. På kvällen förekom körsång av en dubbelkvartett från Stockholms fria baptistförsamling samt ett anförande av byråassistenten H. Genborg.

Det ekonomiska resultatet blev gott. Missionskassan tillfördes ett belopp av omkring 4.500 kr.

Influtna missionsgåvor

April månad		Januari—April månader	
1949	1950	1949	1950
13.663: 30	6.782: 95	50.654: 41[1]	35.972: 51

[1] Därav testamentsmedel 2.000: —

Redovisning

Tillägg till Januari 390a E. B., Linköp. 8:—.

MARS MÅNAD

Forts.

860 A. N. Mjällom 3:—; 861 E. O. Sthlm 1.000:—; 862 E. O. Gbg 53:—; 863 O. R. Tyringe 50:—; 864 E. R. Råneå 10:—; 865 V. O. Tärnsjö 3:—; 866 S. M. Högbynäs 3:—; 867 Dalby missför gm A. S. 100:—; 868 B. P. 10:—; I. K. 21:—; H. S. 5:—; E. O. Lerberget 20:—; 870 E. S. Bidalite 8:—; 871 N. O. Kungsör 5:—; 872 E. C. Högsby 10:—; 873 A. C. Upsl 23:—; 874 F. S. Sm Taberg 30:—; 875 E. G. Mariest 25:—; 876 L. F. Sthlm 45:—; 877 A. L. Borås 5:—; 878 L. L. Brattsb t E. B. 20:—; 879 Röke syf gm G. T. 81:—; 880 J. O. Motala 3:—; 881 S. R. Niemisel 10:—; 883 J. R. Sundsv 50:—; 885 E. K.-O. Jkpg 8:—; 886 K. G. Sthlm 10:—; 887 R. H. d:o 3:—; 888 E. N. Lidkpg 3:—; 889 S. A. Risinge 8:—; 890 E. M. Hbg 6:—; 891 B. P. Föllinge t bil 4:—; 892 A. S. Falkpg 10:—; 893 O. H. Sthlm 10:—; 894 S. G. Gbg 1:—; 895 Betlehemskyrkans syf å exp koll 14:35; 897 R. N. Alvesta 30:—; 898 V. H. & J. S. Gbg 2:—; 899 E. A. Gbg 10:—; 900 G. B. Gbg 4:—; 901 G. B. Gbg 3:—; 902 I. B. Hbg spbm 5:—; 903 F. P. Hbg 10:—; 904 E. L. Huskv 3:—; 905 O. B. Hönön 8:—; 906 G. S. Härnös 8:—; 907 H. S. Ktrhlm 3:—; 908 M. U. Lista 30:—; 909 M. A. Lidkpg 8:—; 910 E. S. Malmö 8:—; 911 K. V. Mölndal 50:—; 912 A. A. Sthlm 8:—; 913 C. N. Skövde 8:—; 914 E. B. Tråvad 8:—; 915 E. M. Tecktrp 8:—; 916 K. C. Upsl 8:—; 917 J. B. d:o 1:—; 918 P. W. 200:—; 919 G. G. Vetlanda 3:—; 920 G. T. Vimmerby 25:—; 921 L. A. Sthlm 8:—; 922 A. J. Lindesberg 8:—; 923 A. K. Alsterbro 3:—; 924 C. A. Borås 5:—; 925 G. T. Bromma 8:—; 926 R. A. Falkpg 10:—; 927 H. J. Floby 1:—; 928 E. G. Gällstad 23:—; 929 I. J. Gbg 8:—; 930

M. P. Jonstorp 25:—; 931 I. J. Jämshög 10:—; 932 L. H. Klågerup t E. B:s und 20:—; 933 E. H. Krlskr 10:—; 934 J. J. Krlhmn 5:—; 935 A. E. Kulladal 3:—; 936 A. P. Kullavik 3:—; 937 O. A. Lidkpg 20:—; 938 H. W. Offerdal 1:—; 939 H. E. Osby 8:—; 940 N. K. Påsk-l-vik 10:—; 941 M. E. Saltsjö-Bo 20:—; 942 G. J. Sm Taberg 3:—; 943 S. J. Skl-ryd 5:—; 944 H. L. Stenk 8:—; 945 S. S. Sundsvall 5:—; 946 E. J. Stuvsta 1:—; 947 R. L. Sthlm 50:—; 948 T. C. d:o 5:—; 949 N. J. d:o 25:—; 950 A. H. A. Trollenäs 3:—; 951 Onämnd 100:—; 952 R. M. Västerås 5:—; 953 E. L. Vittinge 3:—; 954 Koll gm Elsa Skallsjö. Alvesta 55:—, S. S. d:o 30:—, Växjö 90:10, Älmhult 34:—, Diö 52:85, Bjärnum 93:—, Tyringe 118:89, V. Sönnarslöv 20:—, KFUK Hbg 40:—, Sundsgården 45:66, Gryttinge 71:—, Billeberga 70:—, Marieholm 55:—, Lund 110:—, Eslöv 116:50, Hörby 125:50, Krstad 90:—, KFUK d:o 65:25; 955 K. A. J. Borås 10:—; 956 Ins v mongolofferm i Borås gm K. R. 330:—; 957 O. N. Bromma 70:—; 958 F. F. Drttn-skär 1:—; 959 N. H. Grimsmåla 3:—; 960 C. H. L Hapr-da 3:—; 961 G H. Jkpg 8:—; 962 M. J. Jämshög 15:—; 963 M. V. Borås 20:—; 964 D. R. Krlsk-a 10:—; 965 H. H. Mjölby 8:—; 966 E. J. Norrt-e 8:—; 967 K. R. Råsboda 10:—; 968 T. R. Södert-e 3:—; 969 M. S. Sala 150:—; 970 I st f bl v A Holmgrens bår H. P. Visstofta 10:—; 971 Tranås 15:—; 972 E. L. Värnamo 3:—; 973 E. E. Vegby 3:—; 974 S. P. Åstorp 20:—; 975 S. S. Ösk-by 10:—; 976 M. N. Svalöv 2:—; 977 B. W. Mälarh 26:—; 978 E. R. Sollent 20:—; 979 E. S. Huskv 3:—; 980 E. N. Bjästa 8:—; 981 H. N. Hbg 33:—; 982 E. L. Hbg 3:—; 983 T. S-R. Jämtl-Änge 8:—; 984 A. Y. Krylbo 8:—; 985 T. H. Krstd 3:—; 986 H. O. Lerb t G O:s und 30:—; 987 E. A. Strövelstorp 20:—; 988 A. K. Varberg 10:—; 989 N. R. Huskv 1:—; 990 E. A. Umeå 10:—; 991 A. I. Vansbro 8:—; 992 N. C. Askersund 1:—; 993 A. L. Arvika 20:—; 994 F. P. Björkl-e 50:—; 995 T. M. Båstad 3:—; 996 H. S. Borås 8:—; 997 E. L. Gbg 10:—; 998 A. K. Hjortkv 3:—; 999 D H. Hylta 3:—; 1000 K. A. Kvidinge 20:—; 1001 A. Å. Lövånger 8:—; 1002 Syf Enighet N:a Strmf-s 70:81; 1003 S. K. Strängs-d 3:—; 1004 S. K. Svalöv 13:—; 1005 E. A. O. S-kpg 100:—; 1006 G. M. Sklflmn 10:—; 1007 M. J. Sthlm 8:—; 1008 A. L. 100:—; S. P. Tyringe 50:—; 1009 En bl på 75-årsd 100:—; 1010 M. F. Krlskr 100:—; 1011 Onämnd 200:—; 1012 L. M. N. Strmf-s 2:—; 1013 A. E. Tärnsjö 1:—; 1014 J. O. Öckerö pr gåvor 20:—; 1015 E. W. Gbg 10:—; 1016 R. H. Gbg 15:—; 1017 G. B. Huddungeby 10:—; 1018 I. N. Högbynäs 3:—; 1019 E. B. Katrhlm 3:—; 1020 B. N. Kågeröd 18:—; 1021 H. L. Karlstad 3:—; 1022 J. W. Mullht-mo 8:—; 1023 Mong v Tostunaby 10:—; 1024 C. G. N. Trädet 8:—; 1025 H. G. Sthlm 3:—; 1026 V. L. Brunsta 5:—; 1027 M. K. Båstad 3:—; 1028 K. T. Bromma 8:—; 1029 E. A. Brunflo 3:—; 1030 E. E. Krlskr. 15:—; 1031 H. F. Holmsjö 10:—; 1032 M. F. Tumba 3:—;

Forts.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*